

MI SMO SVJEDOCI

Uskrs, A

Različiti smo. Ima onih koji najradije žive svojim mirnim životom od radnog mjesta do kućnih papuča, okruženi svojim najbližima. Drugi, naprotiv, rado izlaze iz svojih okvira pa onda uzimaju udjela u radu sindikata, ili u različitim udrugama i pokretima, a neki se bave politikom, što višom, to bolje.

Ne znamo kakvi su po naravi bili pojedini apostoli. Uzmemo li u obzir da su bili ribari, možemo pretpostaviti da su i oni uglavnom živjeli ili htjeli živjeti neupadljivim, recimo „običnim“ životom. Kada je, međutim, Isus ušao u njihov život, malo po malo se sve promijenilo. Krist je umro i uskrsnuo. Nakon silaska Duha Svetoga apostole obuhvaća sveta vatra: Duh ih „nagoni“ da naviještaju, da svjedoče za Isusovo uskrsnuće. Upravo je to bio središnji dio njihova naviještanja: svjedočanstvo o Isusovom uskrsnuću.

I sad možemo ovako umovati: Što bi vrijedilo Kristovo propovijedanje i sva ona čudesa koja je učinio, da nije bilo njegovog potpunog prihvaćanja volje Očeve sve do smrti na križu? Što bi vrijedila njegova smrt na križu, da nije bilo njegova uskrsnuća kojim je on zauvijek pobijedio smrt, uzašao u nebesku slavu te nama otvorio put u vječni život? Što bi, konačno, nama vrijedilo vazmeno otajstvo Kristove muke, smrti i uskrsnuća, da nam to apostoli nisu posvjedočili i svetim nas otajstvima (krštenjem, potvrdom i euharistijom) učinili dionicima Kristova božanskog života?

Apostoli nisu mogli a da ne naviještaju. Ono što su svojim očima vidjeli i rukama opipali, ono po čemu su oni sami bili spašeni, navješćivali su hrabro dalje. Konačno, Isus ih je za to i izabrao i posvetio. Štoviše, znademo i sami, ako su se nekome u životu dogodile tako čudesne stvari da je postao dionikom nebeskih dobara, ako je netko upravo rukom mogao dotaknuti silnu Božju ljubav, može li on onda o tome šutjeti? Ta je svijet u apostolima bila toliko snažna, da su onda doista po cijelom svijetu naviještali Kristovo spasenje ne brinući se ni za poteškoće, ni za progonstva, pa ni za gubitak vlastitog života. I tom njihovom predanju i oduševljenju dugujemo i mi svoju vjeru i svoje spasenje, jer smo dio Crkve sazidane na temeljima apostola, a zaglavni je kamen sam Krist Isus.

Danas slavimo Kristovo uskrsnuće. To je apsolutno najveći, najsajjniji, zapravo jedinstveni događaj u povijesti spasenja. Smrt je poražena! Krist je ustao iz groba kao pobjednik nad svakim grijehom, nad svakom slabošću, pa i nad samom smrću. Uskrsnuo je da nikada više ne bude podvrgnut slabosti. Po otajstvima Crkve on i nas čini dionicima svoje pobjede i svoje proslave. Nema većeg dara od toga.

I što onda? Možemo li šutjeti? Zar da se ponašamo onako kako su to htjeli oni iz vremena jednoumlja, tj. da nam naša vjera bude strogo privatna stvar? Očito je, dragi prijatelji, da ne možemo i ne smijemo sakrivati spasenje koje se dogodilo i koje se događa u nama. Svojim životom i svojim oduševljenjem svjedočimo, mi moramo svjedočiti. Jer, taj veliki dar kojega nosimo u sebi neće se umanjiti ako ga s drugim podijelimo, nego baš naprotiv. Pomislimo: Koliko ja svjedočim da je Krist moj Spasitelj? Koliko je to stvarno u središtu mojega zbivanja?

Krist je uskrsnuo. I nas učinio dionicima svoje božanske naravi. Ispunio nas svojom milinom. Neka danas naša duša pjeva i neka svima naviješta: Krist je Gospodin, Krist je Spasitelj, Krist je uskrsnuo, Krist je naša baština kroza svu vječnost.

Zvonko Pažin